

overlade til Formændenes eget Godtbefindende. Efter Omstændighederne ville jo ogsaa to af et Menighedsraads Medlemmer kunne foranledige et saadant forberedende Møde sammenkaldt.

I Kirkekommissionens Betænkning (Side 42) udtaler Kommissionens Flertal, at der efter dets Formening ikke bør være nogen Tvang for Menigheden til at udtale sig om Ansøgere, naar disse muligen alle ere dem ubekendte, eller naar det efter Forholdene i Menigheden helst maa ønskes overladt alene til den overordnede Styrelse at træffe Valget, hvilket kan være Tilfældet baade, hvor det kirkelige Liv i Menigheden rører sig svagt, og hvor der er stærke Brydninger mellem forskellige kirkelige Retninger. Man ser nu overhovedet ikke, hvorledes det skulde være muligt at anvende Tvang over for Menighedsraadene i dette Forhold, og man har da ogsaa i Lovforslaget kun omtalt Menighedsraadets Indstilling som en Ret og ikke som en Pligt. De Tilfælde, hvor Menighedsraadene skulde ønske at ville frasige sig Retten, tror man nu, ikke ville blive mange. Derimod vil der utvivlsomt baade af den ene og af den anden af de af Kirkekommissionen fremhævede Grunde kunne komme til at foreligge Tilfælde, hvor der ikke vil kunne tillægges Menighedsraadenes Indstilling nogen afgørende Betydning; men disse Tilfælde har man ment ville mødes tilstrækkeligt ved den i § 24, 2det Stykke, indeholdte Bestemmelse, hvorefter Raadet taber sin Beslutningsdygtighed, naar ikke over Halvdelen af Medlemmerne give Møde og afgive deres Stemmer. Da dette, første Gang det sker, kan skyldes tilfældige Omstændigheder, har man foreslaaet, at der efter det første forgæves Møde skal finde en ny Indkaldelse af Menighedsraadet Sted. Gentager det samme sig da her, taber Menighedsraadet sin Indstillingsret — det maa jo anses for ikke at have villet give sin Mening til Kende — og Ministeriet faar frit Valg mellem samtlige de Menighedsraadete tilstillede Ansøgninger, jfr. § 28, 2det Stykke. Man har dog ikke ment helt at burde afskære dem, der møde, fra at udtale sig om Sagen; men om der skal kunne tillægges en saadan Udtalelse nogen Betydning, og da hvilken, vil ganske komme til at afhænge af Omstændighederne i det enkelte Tilfælde.

I § 25 findes de nærmere Regler angivne for Menighedsraadenes Afstemning om, hvem det ønsker at indstille til at

komme i Betragtning ved Besættelsen af det ledige Embede. Man har dog kun anset det for nødvendigt at anføre enkelte Hovedregler, saaledes at det overlades til Ministeriet at give den fornødne nærmere Vejledning til disse Reglers Anvendelse i Praksis.

Som foran anført, har man ikke ment at kunne bringe en egentlig Forholdstalsvalgmaade til Anvendelse her, idet rent praktiske Grunde — og da navnlig Hensynet til de stemmeberettigedes Antal — formentlig gør en saadan uanvendelig. I et etsogns Pastorat, hvor Menighedsraadet bestaar af 4 Medlemmer, vilde det ikke godt være muligt at lade disse indstille 3 Ansøgere efter Forholdstal. Man har da maattet søge en anden Valgmaade, der i fuldt saa høj Grad betrygger Mindretallets Ret til at faa deres Kandidater med paa Valg, og som samtidig giver Flertallet en Adgang til at udtale sig ogsaa om Mindretallets Kandidater.

Den første Sætning, man har opstillet, er den, at der skal stemmes særskilt om hver Indstilling, det vil sige først om, hvem der skal indstilles som Nr. 1, derefter om, hvem der skal indstilles som Nr. 2 og endelig om, hvem der skal indstilles som Nr. 3. I første Omgang maa det antages, at samtlige de Retninger inden for Menighedsraadet, der ønske at opstille særlige Kandidater, lægge deres Stemme i Vægtskaalen til Fordel for disse. Have alle Stemmer samlet sig om en Kandidat, vækker Resultatet jo ingen Tvivl, og der vil straks kunne gaas til Afstemningen om den næste Indstilling. Lige saa utvivlsomt er Resultatet, hvis en Kandidat har faaet over Halvdelen af de afgivne Stemmer. Ogsaa han maa da betragtes som indstillet, og man vil kunne gaa over til at afgøre, hvem der skal indstilles paa den næste Plads. Men allerede her gør Spørgsmaalet om Sikring af Mindretallets eller Mindretallets Ret sig gældende, og dette Spørgsmaal har man ment løses bedst ved at opstille de to Sætninger, nemlig 1) at saafremt der ved den første Afstemning kun er faldet Stemmer paa to, betragtes den, der har faaet de færreste Stemmer, som indstillet paa den næste Plads, og der bliver da kun at afstemme om, hvem der skal indstilles som Nr. 3, hvilken Plads altsaa Flertallet i dette Tilfælde ogsaa vil kunne besætte, samt 2) at saafremt der under første Afstemning er faldet Stemmer paa flere end 2 Kandidater, maa der ved de følgende Afstemninger kun stemmes paa dem, der have faaet Stemmer ved